

em consta com *al salitá* vora el Tec a St. Genís de Fontanes; partida dita així a St. Llorenç de Cerdans (en el fons de «L'illa») «perquè hi ha *salits*» (1959); i entra a l'Emp.: partideta Muga avall de Vilanova, tirant cap a Castelló d'Empúries (1958) «*Salutar. salicetum*» [DTO 1647]. «*Pas de la Salita* --- lo prat llarch antes *Salita* ---», cites del DAG, Ss XVII i XVIII, cerd. (Prullans)

Existeix una pronúncia *salit*? El primer d'escriure-ho així fou Belv. («s: salzer»), i el segueixen el DAG (Besalú 'salze o semblant', StJAbadesses 'arbusc de què fan coves') i AlcM, però tant els publicadors dels tres textos que en cita, com Montoliu, que publicà el DAG són gent de ciutat ..., i el mot ni l'arbre no existeixen en el CpTarr. ni a les Balears. Només una dada directa, isolada: a Pardines em digueren que els *salits* són diferents de les *salutes* o *saules*, però essent diferents d'aquelles sospito que volia dir 'sàlic'; i altrament jo llavors només em preocupava pel *saule*, potser no vaig posar prou atenció a l'altre (així com així, davant s, són molts els qui pronuncien *tàvets* per *tàvecs*, *sats* per *saps*, sobretot en final àtona). Per acabar remetem al treball de P. Aebischer «SALICETUM et SALICETUM dans les langues romanes» (*Rev Port de Filol* III, 1950, 70-85, que no sé si ja té en compte les meves dues notetes de 1937).

Sàlic té ja una història ben diferent, car no solament hi ha diferències botàniques («*Salix purpurea*»), sinó que és evident per raons fonètiques que no es pot explicar a base de SALICEM ni de SALICETUM Com ja deia en la comunicació al Congr. Ling. Rom. de Bna. 1953 (I, 406; ara E T. C I, 75), correspon fonèticament a un tipus SALIKO-, que és el que suposen l'irl mj. *sail* (genitiu *sailcech*) 'salze', ky. *helygen* id, NP gal *Salicilla*, NL britànic *Salico-dūnon*, i anàlogament germ comú SALH(j)ŌN- (d'ací l'a.-al. ant. SALHA, al. *salweide*, d'on el germanisme fr. *salle* > fr. modern *saule*) (Walde-Pok. I, 300-1; Pok., IEW, 879.34; Walde-H. II, 469; Meillet, *Ét sur la grammaire et l'étymologie du vieux-slave*, 204). No trobant-se'n representació clara en altres famílies indoeuropees deu ser un celtisme forestal, com altres noms de plantes i vegetals (*BLE*, *herba blenera*, *llavre LLADRE*, *BLACA/LLACA*, que aplego allí i en aquest llibre).

En català no en sé documentació fins al Belv. i Lab. 1840, que el donen com a equivalent «dialectal» de *sälzer*; encara que convindria verificar millor si la lletra és -t (i no -c) en les cites de Sarriera-Arnav V. i de 1513 que aporta AlcM. En tot cas el DAG troba *sàlic* a la PnaVic «salix helix», 'arbrèt que en fan cistells de les vergues, estalvis i gàbies de guatllès'; i en el Vallès, com a 'salze'.

Ha estat usat per bons escriptors Renaix., des de l'Atl de 1867: «los aucells saltironan pel maduixar ombrívol, / prop dels moltons que esporgan lo *sàlich* regadú» (II, 13b, ço que hem d'entendre 'sàlic de vora els recs o xaragalls'); ho esborrà a l'ed. de 1878, però en aquesta l'introduí en «espiant-lo 'l seguiren mos fills escorredissos / y, ab blana mà, fent tòrcer los *sàlichs* y bogam / --- / me veren entre escumes, distreta,

rabejà'm» (VI, 23b), «aclatat --- a un tirat de fona del molí, des d'on dominava --- la bassa, tota ombrejada de *salzes* i pomeres, d'on l'aigua, saltant per sobre'l rodet, --- s'escolava, tota escumosa, per un cluèll que la tornava al torrent, després de joguinejar entre motes de *sàlics* i crostons de pedra blava», MrnVayreda (*Puny* VII, 1, 127 (102)); «La campanya estava inundada: alguns *sàlics*, escapçats de branques, s'aixecaven en actituds de desesper sobre el xipoll, mostrant al cel llurs braços bonyeguts i mutilats», Ruyra (*Marines* y *P = Pinya de Rosa* II, 108) «--- Marges ab --- mantells d'eura --- y dels --- rumbosos *sàlichs* de Canàries ---» en *Colom* (164 9f) el poema juvenil de Verdaguier, «lo riu Barada --- de Damasch --- lo pollancre y'ls *saules* són los arbres que hi dominen, deixant-se ovrir entre 'ls darrers una varietat més petita, com parenta del *sàlich*, de fulla esblanquehida, carregat de flors, xiques y grogues, de flayre regalada» (*Diet. a T Santa*, 129).

PBertrana sembla usar-lo aplicat ja a les vergues de sàlic de què parla el DAG: «la panereta de *salics* blancs» (*Nausfrecs* 131, i aquí la manca d'accent no prova res perquè tampoc en posa en el títol de l'obra, sinó només en els aguts terminats en vocal). De fet em consta veïament que hi ha qui ho fa agut, sens dubte per influència del parònim i sinònim (o quasi), *salit* *Sàlik* vaig sentir com a nom de planta a StPere de Ribes (1926, Garraf); *Lo sàlik* és el nom d'una partideta a l'Urgellet (Pallerols del Cantó, 1959; en el sentit de 'degotall' aquest mot només consta en el Baix Llobr.); i en el Baix Ter això encara es complica amb *saule*, on em digueren que *sàuliks* vol dir «una espècie de *saule*» (l'informant creia que d'això venia el malnom d'un tal *Licos*), 1958. Però millor informació tinc de la forma amb l'accentuació pròpia. A Sant Aniol de Finestres, on he passat setmanes, en vaig veure un, pel camí, que el meu acompanyant pronuncïa *sàlik* (1964); id a St. Pau de Segurès (que igualava amb dubte a la salanca pallaressa, 1935); a la Nou de Malanyeu hi ha la Font del *sàlik*

Es possible que hi hagi alguna prolongació occitana Car l'ALF, mapa 1196 («saules») porta *saligo* en els Alts i B. Pirineus i en el Gers: en efecte, car l'accent s'havia de traslladar en gascó essent un proparoxíton; i després apareix *sarzi* isoladament en un punt de l'Alta Alvernia (709, NE, del Cantal, on si no m'enganyo la -r- < -l- i la -k s'emmudeix; al mig d'una zona de *saize*, *sarže*, *saëlso* etc.) Segons Palay el bearn. *saligue* fem és «saussaie, oseraie» (i *saliguè* la planta), i en efecte és viu almenys a l'alta vall d'Ossau: car el Gave, que en alguns indrets té una amplada de 120 m, a l'altura de Laruns «est ocupat par la *saligue*» (Hourcade, *Haut-Ossau*, 16, torna a usar el terme més enllà, no sé si pròpiament). *Saliques* f. pl. «saules» a la plana de Nabarrens (*Bouts d. Mount.* VI, 47). *Saligà* «saullaie» en uns 15 punts de H-Pyr. i B-Pyr. (*ALGc.* I, 125).

Un altre arbust, la *sarga* [Lab. 1840], pertany també a les salicàcies, i per tant sembla que s'hagi de relacionar amb *sàlic* AlcM el documenta en dos inv. de